

μας, τὰ λογοπαίγνιά μας, τοὺς στίχους μας, τὰς τρέλλας μας, τὸ χαρδζήλημά μας.

Ἡ Κυριακὴ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ Σαββάτου. Ὁ ἐκάμνομεν ὅλοι αἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι μακρὰν παρέλασιν ἀπὸ τῆς προτεράιας διὰ τῆς μεγάλης ἀρτηρίας ἥτις ἀρχεται ἀπὸ τῆς πλατείας Συντάγματος καὶ καταλήγει εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον Φίσερ. Ὁ ἐδίδομεν ὅλοι τὸ καρναβαλικὸν παρῶν. Ὁ ἀπηλειφόμεθα οὕτω εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιούσης. Τὰς μικράς μας προμηθείας, τὰς μικράς μας γνωριμίας, τὰς μικράς μας ἐπιδείξεις, τὴν μικροῦπερηφάνειάν μας, τὰ κάλλη μας, τὰ ὅποια τὴν ἐπαύριον θὰ ὑφίσταντο ὥρων τινων προσωπικὴν κράτησιν ἐν τῇ διὰ χρέη φυλακῆς τῆς προσωπίδος, ὅλα αὐτὰ μὲ χάριν, μὲ ταχύτητα, μὲ ἀκριβείαν θὰ τὰ ἐξετελοῦμεν τὸ Σάββατον, ἐναποθηκεύοντες ἥλιον διὰ τὴν ὑπόψυχρον νύκτα, καὶ τὴν ἐπαύριον θὰ κατηρχόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῆς μεγάλης ἀπόκρεω, ἀμέριμνοι, φιληδόνιοι, συμπαθητικοί, δημοκρατικώτατοι.

Αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν δὲν μᾶς τὴν ἐκλόνιζε κανεῖς.

*

— Μὰ τί τὰ θέλεις αὐτὰ, ἡ ἀποκρῆ θέλει παράδες, ἐσὺ δὲν ἔχεις. Κρύψε ὄρεξιν γιὰ τοῦ χρόνου.

— Εἶναι ἀνάγκη σήμερα νὰ διασκεδάσῃς; Ὅλαις ἡ μέραις τοῦ θεοῦ εἶναι. Δὲν διασκεδάσεις ὁπόταν θέλεις!

— Μὰ νὰ ποῦ ἔχεις φέτος ἐλλείψεις. Δὲν ἦλθαν δεξιά τοῦ μπαμπᾶ. Τὸ ἀναθεματισμένο ὑπουργεῖο δὲν ἔπεσε. Κἀνεὶς τὸν Μᾶν καινούργιο καπέλο.

— Ἔλα τώρα, ἐγὼ δὲν ξεύρω πῶς θὰ οἰκονομήσω τὸ ζήτημα τοῦ φαγιοῦ, ἐσὺ μοῦ ζητᾷς κουστούμια.

— Ἐλασσα! Ὅλο γρῦνα εἶσαι. Ἐγὼ τὸ παρήγγειλα σ' τῆς Λιζιῆ, πῆγαινε νὰ τὸ πληρώσῃς.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν κτυπήματα εἰς θύραν κωφοῦ.

Ἡ ἀπόφασις ἦτο ἀπόφασις· δὲν τὴν ἀνέτρεπεν οὔτε δυναμίτις, οὔτε μυθραλιοβόλα.

*

Τὴν ἀνέτρεψεν ὅμως ὁ βλάξ χειμῶν ἐπελθὼν τὴν παρασκευὴν καὶ καθίσας Σάββατον καὶ Κυριακὴν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ μας, ὡς ξένος ἀδιάκριτος ὅστις ἔρχεται τὴν ὥραν τοῦ δείπνου καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ πρὶν σὰς ἰδῇ ὅτι ἐβάλατε τὸν νυκτικὸν σας σκουφον νὰ κοιμηθῆτε.

Καὶ πράγματι τὴν ὥραν καθ' ἣν τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς ἐτράπημεν τὴν πρὸς τοὺς κοιτῶνάς μας ἄγουσαν, ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανὸν ξαστεριά, ὡς εἰρωνία κοροῖδευτικωτάτη, ὡς εἰρωνία ἐχθροῦ ὅστις εἶχεν ἀφαιρέσει ὅλα τὰ μέσα τῆς διασκεδάσεως, καὶ ὡς τελευταίαν ὕβριν πρὸς σέ, σύνθημα δὲ νίκης ἰδικῆς τοῦ σοῦ λέγει:

Τώρα διασκεδάσε!

*

Δὲν ἦτο πλέον Κυριακὴ ἢ Κυριακή. Μποροῦσε νὰ ἦτο Τρίτη, Τετάρτη ἢ ἄλλη ἡμέρα ἣν δὲν εὕρισκες εἰς τὸν Καζαμίαν, ἀλλ' οὔτε ἀξιώσεις Κυριακῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ.

Ἄνωθεν χιὼν καὶ κάτωθεν λάσπη, αἱ δύο αὐταὶ ἀδελφαὶ εἰς διαρκὴ χορὸν καὶ ἀπόκρεω, ἰδοὺ τί ἦτο.

*

Ἡ ἀνωτέρα ὅμως τάξις, ἥτις διὰ τῶν μέσων τῆς δημιουργεῖ καὶ ἥλιον καὶ ἀνοιξιν καὶ κυνικὰ καύματα ἐντὸς τῶν

αἰθουσῶν τῆς, ἃς μεταβάλλει εἰς θερμοκήπια, ἐνθα ὡς ἀναβάδες εὐωδιάζουν αἱ καλάὶ κόραι, αὐτὴ ἐδιπλασίασε τὴν θέρμην τῆς ἐσωτερικεύσασα ὅτι ἐν καλοκαιρίᾳ θὰ ἐξωτερικεῖ καὶ διασκεδάσασα μέχρι πρωῒας ἐν χορῷ, ἄσματι, μουσικῇ, ἔρωτι καὶ δείπνῳ.

*

Ἡ ἐπαύριον **Δευτέρα** ἦτο σχεδὸν εἰς ἀκριβῆ ἀναλογίαν πρὸς τὴν Κυριακὴν.

Διότι δὲν φοβούμεθα μόνον συνδυασμὸν κρύου καὶ χιόνος· φοβούμεθα καὶ τὸν συνδυασμὸν ἡλίου καὶ λάσπης. Ἄν ὁ πρῶτος συνδυασμὸς εἶναι κουμουνδουροδεληγιαννικός, ὁ δευτερός μᾶς φαίνεται δεληγιανοκουμουνδουρικός.

Ἐντεῦθεν καὶ τὰ Κούλουμα παρήλθον ψυχρὰ καὶ ἀνάποδα ὡς ἡ ἀπόκρεω.

Ὁ Παρασκευαῖδης ἐφύσσα τὸ Φάληρόν του εἰκοσιτέσσαρας ὥρας πρὶν νὰ τὸ θερμάνῃ· αὐτὸς ἐπάγωσε, ἐκεῖνο δὲν ἐθερμάνθη.

Μηχανικῶς κατέβησαν καὶ ἀνέβησαν ἑκατοστύες ἀνθρώπων, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοήσουν ὅτι κατέβησαν, χωρὶς νὰ αἰσθανθοῦν ὅτι ἀνέβησαν.

*

Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι ἀκολουθοῦν Καζαμίαν καὶ Μητροπολίτην καὶ ὀρίζουν ὅτι τὴν δεῖνα ἡμέραν ἐπειδὴ εἶναι τῆς Τυρινῆς θὰ διασκεδάσουν καὶ τὴν ἄλλην ἐπειδὴ ἀνατέλλει ἁγία καὶ καθαρὰ δευτέρα θὰ εὐφρανθῶσιν, ἐνῶ ἡ ἡδονὴ δὲν αὐτοσχεδιάζεται, ἀλλὰ γεννᾶται ὅταν θέλῃ καὶ ὅπως θέλει.

*

Προτείνομεν τὴν κατάργησιν τῶν Ἀπόκρεω καὶ τῶν Κουλούμων.

Κρῖ-Κρῖ.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

Ἀρχίνησε ἡ ἀνοιξὶς νὰ λουλουδίζῃ

Τὰ χιόνια στὰ βουνὰ σιγὰ νὰ ἀναλυοῦνε,

Ὁ ἥλιος θερμαῖς ἀκτῖνες νὰ σκορπίζῃ

Καὶ τὰ πουλιὰ γλυκὰ στοὺς κάμπους νὰ λαλοῦνε.

Ἄ! μέσα στῆς ἀμυγδαλιαῖς λευκοντυμένη

Ἦταν ἡ ἀνοιξὶς σὰ νύφη στολισμένη.

Τὴν εἶδε ὁ χειμῶνας... εὐθὺς πίσω στρέφει
Βορριάς ἀνήμερος... μὲ χιόνι τὴν σκεπάζει...

Ὁ ἥλιος φοβισμένος κρύβεται στὰ νέφη
Καὶ τὸ πουλάκι στὴ φωλιά του ξεπαγιάζει.

Αἱ! τώρα ἡ ἀνοιξὶς μὲ χιόνια σκεπασμένη
Δὲν φαίνεται σὰ νηόνηφ σαβανωμένη;

De Cock.